

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

Supliment la foaia „Lumina Satelor“ | Un număr din foale costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Leu.

Istorioare de mare preț.

Cu gândul la mama.

Directorul unei închisori avea sub grija să un criminal foarte îndărătnic și înrăutățit. Oricâte vorbe bune și sfaturi înțelepte i-a spus, au fost pentru el mazăre pe părete. De Dumnezeu nu voia să știe nimic și pe preot n'a vrut să-l primească. Directorul încercând în tot chipul să-i deschidă inima criminalului pentru porniri mai bune, ii zice: „Spune-mi, dragul meu, totdeauna ai fost aşa de rău ca acum?“ Oftând adânc și umplându-i-se ochii de lacrămi și răspunse criminalul: „O, nu, am fost cândva și eu mai bun, dar pe urmă am apucat pe cărări rătăcite“ — apoi ii povestii directorului pe larg cum a decăzut din ce în ce mai mult până ce a ajuns la crimă. În cele din urmă căzu zdrobit în genunchi și începu să se roage cu atâtă pătrundere și căldură, încât directorul mirat îl întrebă: „O-mule, cine te-a învățat să te rogi astfel?“ — „Mama!“ — răspunse criminalul. „Vrei acum să chem pe preot?“ — „Da!“ După scurt timp venind preotul

închisorii, criminalul cu lacrămi de pocăință ii mărturisi tot ce avea pe suflet și promise să se îndrepte.

Gândul la mama lor a făcut pe mulți păcătoși să se întoarcă de pe calea pierzării.

Cel mai prețios cuvânt.

Un împărat din timpul mai nou, întinzând unui om învățat ocoală de hârtie albă, ii zice: „Te știu om înțelept și cu multă învățătură. Scrie-mi pe această hârtie cuvântul care și se pare cel mai prețios“. Învățatul nu stătu mult pe gânduri, ci luă hârtia și scrise în mijlocul ei cuvântul: *Măsură*. — Împăratul abia voi să credă ceeace văzuse cu ochii, dar învățatul adaose: „Maiestate, eu sunt într'adevăr convins, că acesta este cel mai prețios cuvânt. Eu nu cunosc altul mai de preț, căci în tot ceeace cugetăm, vorbim și facem nimic nu e mai necesar ca măsura, dacă vrem să nu greșim“.

Tine măsură în toate ale tale!

N.

„Te-ai făcut ostaș al lui Hristos?“

Te-ai făcut ostaș al lui Hristos? să nu te împletești cu neguțătorile vieții, ca Vodoului să placi (2 Timotei 2, 4). Te-ai lepădat de lume? Nu mai iubi lumea, nici cele din lume. Ai pus mâna ta pe plug? Să nu te mai întorci la cele dinapoi (Luca 9, 62). Te-ai logodit cu Hristos? Așteaptă-l pe dânsul până va veni; și în fie care zi și ceas și minut pomenește-l pe dânsul, precum mireasa pe mirele său. Deapurarea la dânsul aibi mintea ta, precum femeia a cea iubitoare de bărbat o are către bărbatul ei, când este dus în călătorie, care intru multă grijă și necaz afăndu-se, nu încetează căutându-l în căi, și pe cei ce trec întrebându-i. Si ori unde s-ar duce, pentru dânsul vorbește, și dormind pe dânsul îl așteaptă și ascultă, și nu află răsuflare, nici râde cu cineva, nu se veseliște, nu încetează lăcrămând până ce nu primește pe cel dorit. Așa dar și tu Creștine; și mai ales tu cela ce te-ai lepădat de lumea cea deșărtă.

Să ne pocăim, fraților, ca pe Dumnezeu milostiv să-l facem păcatelor noastre. Să-l rugăm pe dânsul, că l'am întărit pe el. Să ne smerim, ca să ne înalte pe noi. Să plângem, ca să ne măngăie pe noi. Să lepădăm dela noi obiceiunica cea rea, și cu fapta bună ca cu o haină să ne îmbrăcăm, mai ales noi cei ce ne-am învrednicit petrecerii îngerești. Nu astăzi să te înfrânezi, și mâine în prânzuri să petreci. Nu astăzi să bei apă, și mâine vin să bei. Nu astăzi desculț să umbli, și mâine cu papuci moi și frumoși să te încalță. Nu astăzi cu haină de păr să te îmbraci, și mâine haine scumpe să uneltești. Nu astăzi post, și mâine înpodobit. Nu astăzi bland și smerit și mâine mândru și trufaș. Nu astăzi asculțător, și mâine nestatornic și neascultător. Nu astăzi să fie întru tine plâns și tânguire, și mâinerâs și nebăgare de seamă. Nu astăzi să te pocăești, și mâine să uiți; ci o regulă tine și o măsură, precum și sfintii părinți în căte cinci zeci de ani și mai mult nu și-au schimbat rânduiala și regula lor.

Iubite, pentru ce te-ai lepădat de lume dacă odihnă

lumească cauți? La necaz te-ai chemat, și tu odihnă cauți? La golicuine, și tu hainele înpodobești? La sete, și tu vin bei? La războiu, și tu fără de arme voești să intre întru împărătie? La priveghiere, și tu la somn te pogori? La plângere și tânguire, și tu râzi? La iubire și tu urăști pe frațele tău? La supunere, și tu împotri-vă grăești? La blândețe și la smerită cugetare, și tu te trufești? La moștenirea Impărătiei lui, și tu cele pământești le cugetă?

Vedeți fraților, ca nu după ce ne-am lepădat de lume, cele ale lumii să le cugetăm. Să nu vă întoarceți iarăși la cele dinapoi, și cele lumești să le cugetați sau să le lucrați, sau să le vorbiți. (I Cor. cap. 15, vers). Că strică pe obiceiurile cele bune, vorbirile cele rele. Ci după cum zice Proorocul David: In legea Domnului cugetă ziua și noaptea, ca împreună cu dânsul cutezând să zici: Iară eu legea ta am cugetat. (Psalm 118, vers. 55). Si iarăși: Si voiur cerca legea ta, și o voiur păzi pe ea cu toată inima mea. Si iarăși: Si voiur cugeta legea ta totdeauna. Si iarăși: Bună este mie legea gurii tale mai mult de cât mii de aur și de argint.

(Sf. Efrem Sirul).

Limanul nostru.

Așa e viața noastră:
Uneori e liniștită,
Alteori de multe patimi
Si ispite-i bântuită.

Dar avem și noi în lume
Un liman de măngădere,
Unde găsim totdeauna
Alinare în durere.

Ah! ce bun liman e Domnul
Si doar nu este departe,
Ci stă lângă ușa noastră
Si neconcenit tot bate.

Omule! De ai necazuri
Sau altceva greu te-apasă,
Fugi, deschide mai în grabă
Ca să intre Domnul 'n casă.

I. Tuduciuc.

Viața noastră e întocmai
Ca o barcă de pe mare,
Care 'ncetisor plutește
Undeva, în depărtare

Câtă vreme apa mării,
De vânt nu e bântuită,
Barca merge fără grija
Către ținta ei dorită.

Insă când vine furtuna
Vai! ce vuet se stârnește
Valuri mari și fioroase
Vor s'o înghită ca pe-un pește.

Atunci sărmănică barcă,
Fuge, fuge'n graba mare
La limanuri, căci acolo
Ea și poate găsi scăpare...

Din învățăturile sf. Părinte, Ioan Gură de aur.

Ce spune sf. Părinte despre păcatul cel grozav al zavistiei, invidiei.

Iubirea nu însamnă numai cuvinte goale, nici simple salutări, ci și arătarea faptelor bune, precum: *a alina sărăcia, a sprijini pe morboși, a scăpa pe cei-ce se află în primejdii, a plâng cu cei-ce plâng, a se bucura cu cei-ce se bucură, căci și asta este o faptă a iubirii.*

Deși »*a se bucura cu cei-ce se bucură*« se pare a fi un lucru mic, totuși el este foarte mare. Căci mulți plâng cu cei-ce plâng, dară de loc nu se bucură cu cei-ce se bucură, ci — pe când alții se bucură — ei varsă lacrimi. Asta-i pizma și invidia!

A se bucura dară cu fratele cela-ce se bucură, nu-i o virtute neînsemnată, ci mai mare decât cealaltă, ba nu numai mai mare decât a plâng cu cei-ce plâng, ci chiar mai mare decât a sta într'ajutor celor-ce sunt în primejdii. Mulți adecață împart pericolul cu cei-ce se află în pericol, dară de, cei ce cu voie, bună sunt amărâți; atât de grozavă e tirana de invidie.

Invidioșii se topesc și pier, când îi văd pe alții bucurându-se. Se poate ceva mai rău decât aceasta? Unul ca acela se luptă nu numai contra fratelui său, ci și contra voiei lui Dumnezeu. Deci, dacă înțelegi tu asta, lasă-te de acest morb, și dacă nu voiești (să-l desfaci) pe fratele tău, desfă-te măcar însuți de miile de rele (ale invidiei)!

Invidioșii poartă în legătură cu diavolul războiu în contra bisericiei, ba încă cu mult mai rău. Căci de diavolul e cu puțință a se apăra, aceștia însă — purtând masca amicului — aprind focul pe fură, și ei sunt cei dintâi, cari se aruncă în focul nestins, pătimind de un morb, ce nu numai nu se poate compătimi, ci e foarte ridicol.

Spune-mi tu mie, de ce ești palid, de ce tremuri și stai înlemnit de frică? Ce grozăvie s'a întâmplat? Că fratele tău e stimat, mărit și aplaudat? Oare nu fi-se cade fie să împletești o cunună, să te bucuri și să-l mărești pe Dumnezeu că membrul tău e stimat și mărit? Dară când se preamarăste Dumnezeu, tu îmbraci doliul! Vezi, încotro tinde războiul (tău)?

Dară — zici tu — nu Dumnezeu, ci fratele meu se preamarăste! Prințânsul însă mărire se înaltă la Dumnezeu; prin urmare și războiul tău tinde contra lui Dumnezeu. Nu de asta însă mă întristează — zici tu — ci eu aş voi, ca Dumnezeu să se preamarăscă prin mine! Bucură-te dară de noircirea fratelui, și atunci Dumnezeu se va preamară și prin mine, și tu vor zice: Bine-cuvântat fie Dumnezeu, carele are astfel de robi, ce-s străini de toată invidia și se bucură de binele altora.

Dacă ar vindeca cineva corpul tău morbos, atunci tu pentru viitor îl vei privi de unul dintre cei dintâi amici, chiar de ar fi contrariul tău;

dară pe cela-ce este corpul lui Hristos, adecață biserică, fiindu-ți el și amic, tu îl privești de dușman? Ei, cum ai putea arăta mai lămurit, că porții un războiu contra lui Hristos?

De aceea, dacă ar și face cineva minuni, dacă ar arăta viață feciorească, ajunare, somn pe pământul gol, și cu astă virtute i-ar ajunge chiar pe îngeri, dacă ar fi însă cuprins de patima invidiei, atunci el va fi mai blâstămat decât toți, și mai rău decât toți, și mai rău decât un preacurvar și decât un curvar, decât un tâlhar și decât un despoitor de morminte.

Și ca să nu mă acuze careva, că mă prea întrec cu vorba, bucuros văs întreba următoare: dacă ar apuca cineva foc și săcure, și ar dărâma și ar arde acest locaș dumnezeesc (biserica) și ar ruina acest altar, oare n'ar arunca fiecare din cei de față asupra lui cu petre ca asupra unui blestemat și nelegiuit? Ei, dară dacă ar pune cineva o flacără mai miștoare decât acest foc, adecață invidia, care nu dărâmă edifici de piatră, nici nu ruinează altar de aur, ci ceva cu mult mai prețios decât zidurile și altariul, răstoarnă adecață și spurcă zidirea (creștinească) învățătorilor, atunci de ce fel de iertare ar fi demn?

Și să nu-mi zică cineva, că ori-și-căt s'a încordat, asta n'a putut-o; căci după gând se judecă faptele. Si Saul l'a ucis pe David, de-și n'a împlinit fapta. Spune-mi tu mie, nu-ți iai pe seamă, că persecutezi oile lui Hristos, dacă te lupți contra păstorului și a oilor, pentru cari Hristos și-a vărsat și sângele său și (pentru cari) ne-a chemat pe noi, toate să le facem și să le suferim? Nu-ți aduci aminte, că Domnul tău mărire ta a căutat-o, iar nu a lui? tu însă nu cauți a Dom-

pe față, invidiosul însă pe fură; războinicul adeseori își poate spune cauza întemeiată a războiului, invidiosul însă nu are alta decât patima și cugetarea sa satanică. Cu cine să asemene cineva astfel de suflet? cu ce fel de viperă? cu ce fel de aspidă? cu ce fel de verme? cu care gângăviă? Nimic nu este mai blâstămat și mai rău decât astfel de suflet! Căci invidia, ea a desorganizat bisericile, ea a cloacit erezile, ea a înarmat mâna fratească (a lui Cain) și a făcut să scalde dreapta în sângele dreptului (Avel), ea a nimicit legile firii și morții i-a deschis porțile.

Care va fi deci medicina acestui morb? Să ne rugăm toți împreună și să ne înăltăm graful pentru dânsii ca pentru niște îndrăciți. Căci ei zac cu atât mai rău decât aceștia deoarece boala invidiei o au de bunăvoie, morbul acesta are lipsă de rugăciune, de mai multă rugăciune.

Să fugim dară de acest morb! Căci nu-i, nu-i cu puțință să scăpăm de acel foc pregătit pentru diavolul, dacă nu ne vom desface de acest morb. Si noi ne vom desface, dacă vom cugeta, cum ne-a iubit Hristos, și cum ne-a demândat să ne iubim întreolaltă.

Si cum ne-a iubit el? Prețiosul său sânge și l'a dat pentru noi — dușmanii și cei mai mari nedreptățitori ai lui. — Asta fă-o și tu cu fratele tău! Căci de aceea zice: »Purcă nouă vă dau voauă, că să vă iubiți unul pe altul, precum eu vă am iubit pe voi.«

Ai Tăi suntem Stăpâne...

*Ai Tăi suntem Stăpâne
Ai Tăi suntem în veac
Iți vom cânta de-apururi
Iți vom cânta cu drag.*

*Ai Tăi suntem Stăpâne
Ai Tăi suntem în veac
Suntem ai Tăi, prin Fiul,
Prin El, Tu, ne-ai iertat.*

*Ai Tăi suntem Stăpâne,
Ai Tăi suntem în veac*

*Slăvit să fii o Doamne
Slăvit să fii în veac.*

*Ai Tăi suntem, o, Doamne,
Ai Tăi suntem în veac
Iubirea Ta de-apururi
Va fi al nostru steag.*

*Ai Tăi suntem Stăpâne
Tu, Tatăl nostru ești
Tu ești viața noastră,
Al nostru Tată ești...*

I. Marin, învățător - ostaș.

Povestea rachiului.

Se zice că diavolul a stârnit întâi și întâi rachiul pe lume. La început rachiul nu era aşa de nebun ca acumă; dar sfândindu-se odată Dumnezeu cu diavolul, acesta din urmă a fost rănit cu o săgeată și, în mânie, a pus sânge de-al lui și în rachiu!

Deci odată l-a întrebăt Dumnezeu:

— Nefărtate, ce faci tu, mă rog, că în iadul tău nu mai încap sufletele?

— Hei, frate, — răspunse satana — dar dacă și-oi spune, ai să mergi cu mine să-mi lărgești iadul?

— Cum nu!

— Uite, tu ai multe la îndemnă pentru a îndrepta pe oameni; eu însă, numai unul

și bun: rachiul. Am crâșme pretutindeni. Așă că, la aldămașuri, la praznice, la orice petrecere, uciganii mei propovăduiesc, cu păhăruțul în mâna, despre bătăi și certe și orice fel de păcate. Bețivii îi ascultă și, astfel, copiii păcătuiesc cu mamele, mamele cu copiii, oamenii cinstiți se dau la prădăciuni, iar alții ajung din beție și la cuțit! Cu toții intră apoi în iadul meu... Deci, haide, și-mi lărgește locașurile, căci nu mai încap răii lumii și strigă cu glas mare la porții!...

Dumnezeu a oftat din adâncul inimii și s'a dus, nu de alta, dar ca să-și țină cuvântul și ca să se poată da plata cuvenită bețivilor și răilor lumii!

Spicuiri din scrierile Sf. Părinți

„Să facem ca și corăbierii“.

»Către cei biruiți de fără-delegi, noi trebuie să ne purtăm aşa cum fac corăbieri. Chiar când corabia are un vânt foarte primejdios și ei sunt tot într'o nesiguranță, iar în oare care depărtare, alții suferă fărâmare de corabie, ei totuș nu socotesc foloasele lor proprii, ci opresc corabia lor, aruncă afară odgoane și scânduri, pentru ca cei cu corabia sfărâmată să se apuce de dânsene și să poată scăpa«.

Urmează și tu deci omule, acestor corăbieri. Când tu vezi pe un corăbier pe marea acestei vieți că prin pânditurile diavolului este în primejdie, a pierde bogăția mânătirii sale cele sufletești, că el se luptă acum cu valurile și în tot minutul este amenințat a se cufunda, oprește corabia ta în loc și lasă orice treburi ale tale, îngrijește de mânătirea lui. Căci când cineva este amenințat a se cufunda atunci nu poate fi îngăduire sau întârziere.

(Sf. Ioan Gură de aur).

Când vrei să surpi o casă.

Când vrei să surpi o casă, începi ori dela temelie, ori dela acoperământ, ori strici mai întâi ferestrele ei.

Intocmai așa face și dialoul când vrea să-l strice pe un om.

Pentru că vrăjmașul, ca pe o casă vrând a-l surpa, ori de la temelii aduce cădere, ori de la acoperământ începând, o strică toată, ori prin ferestre întrând, întâi pe stăpânul casei îl leagă, și astfel robește toate. Deci, ca o temelie este credința, iar acoperământ sunt faptele bune; ferestre sunt simțurile, prin cari vrăjmașul dă răsboi. Se cuvine nouă a ne apăra casa, temelia și acoperământul ei. Si în deosebi, grija mare să avem, la ferestre casei, căci pe acolo mai ales încearcă vrăjmașul să intre. Iar acestea este cu pu-

tință a le păzi, dacă nu vom ieși în lume nicăieri pe unde sunt desfătări și desmierdări lumești. Căci cum poate casa, a nu se negri, venind fum din afară și ferestrele fiind deschise?

Drept aceea, se cade a fi cu mulți ochi, cela ce voește a se măntui. Pentru că nu este loc aici de neîngrijire; căci sf. Scriptură zice: Vază, ca cel ce stă, să nu cadă. Viața noastră s'a numit mare, de sfîntul cântător David. De multe ori, omul este în furtună și în întuneric, dar priveghind, poate a-și măntui barca sa; iar noi întru alinare, prin nepăsare ne cufundăm, lăsând cărma dreptății.

Deci, vază cela ce stă, că să nu cază, căci cela ce a căzut, o grija are, ca să se scoale; iar cel ce stă, păzească-se, ca să nu cază.

(Sf. Atanasie cel mare).

Cei ce voesc a aprinde foc.

Nevoință multă trebuie celor ce se apropiu de Dumnezeu, dar osteneala aduce bucurie nepovestită. Căci precum cei cei voesc a aprinde foc, întâi se afumă și lăcrămează, și astfel, dobândesc; tot astfel se cade a aprinde și noi dumnezeescul foc în noi, cu lăcrămi și cu osteneală. Pentru că însuși Domnul zice: Foc am venit să pun pe pământ. Dar unii, fiind slabii, fumul l-au suferit, iar focul nu l-au aprins, pentru că, de și în afară au avut îndelungă răbdare, însă gândirea lor la Dumnezeu a fost neputincioasă și întunecoasă.

Drept aceea, mare odor este dragostea; pentru aceasta adeverind apostolul, zicea: dacă toate averile le voiu împărți și trupul îmi voi robi, iar dragoste nu am, m'am făcut aramă sunătoare și chimval răsunător.

(Sf. Atanasie cel mare).

Din Deleni (j. Botoșani): Dumitru Roșu și soția Ileana.

Din Codreni (jud. Dorohoi): Gh. P. Cantea, Niculaie Maticiuc, Ioan Tighian, Ioan Cantea, Neculai Burlacu și Vasile N. Bălan.

Chemare. Ostași din apropierea comunei Românești (lângă Curte) jud. Severin, sunt rugați de ostașul Iuliu Igna, să se întâlnească la hramul Mănăstirii dela Izvorul Sf. Miron ce se va țineă în ziua de Sf. Ilie (20 Iulie 1931).

Dela Oastea Domnului din Sibiu.

O duioasă reîntâlnire — vorbirea părintelui Trifa.

Oastea Domnului din Sibiu a avut o mare bucurie. Cu voia și ajutorul bunului Dumnezeu, părintele Trifa s'a reîntors la Sibiu, pe un anumit timp.

Obosit fiind de călătorie și neputând participa și vorbi la adunarea din 28 și 29 iunie, ostașii s'au adunat într'un grup mai restrâns la casa Sf. Sale, unde a avut loc o duioasă și mișcătoare întâlnire. Ochii celor sosiți și a celui sosit erau plini de lacrimi. Îngenunchiază cu toții și păr. Trifa rostește o rugăciune de mulțumire, din care dăm aici începutul:

Isuse preadulcele nostru Mântuitor! Iți mulțumesc că m'ai învrednicit de această bucurie, de a fi iarăși la un loc cu frații mei, cu cari împreună am gustat atâtă bucurii duhovnicești. Lipsa mea din mijlocul lor m'a durut și pe mine și i-a durut și pe ei — dar ce am putea zice altceva decât să fie voia Ta și toată slava Ta! Din ceeace nouă ni s'a părt o durere, slava Ta poate face bucurie și binecuvântare. Iți mulțumesc, preadulcele meu Mântuitor, că m'ai întărit și pe mine și i-ai întărit și pe ei, pentru eu de parte și ei aici, să putem lucra mai departe pentru slava Ta și mânătirea sufletelor noastre. Cu o singură dorință aplecăm genunchele noastre în fața Ta: Doamne, să fi cu noi! să fi și să rămăi mai departe cu noi, căci dacă Tu ești cu noi și în noi — noi n'avem altceva nimic de dorit și de cerut...

În continuare, rugăciunea a cuprins bucuria întâlnirii; pe toți ostașii; pe ostenitorii lucrării și alte lucruri de preț.

Continuă apoi rugăciunea, fratele ostaș Belașcu, spunând că ne aflăm tocmai în casa unde s'a pornit Oastea din Sibiu, și de unde a pornit și schimbarea vieții sale.

Frumoase cuvinte spune și fratele Bucur.

Vorbește apoi păr. Trifa. Dăm mai jos această vorbire — întregită pe alocuri — spre a fi ca o solie și pentru frații ostași din toată țara.

Iubiți mei frați ostași!

Iată s'a împlinit un an de când am lipsit din mijlocul vostru. Bunul Dumnezeu m'a chemat de nou în școală cea mare și tainică a suferințelor. Am fost de nou la »școala« și, precum vedeti, după un an de zile — acum pe când se dau examenele — am venit și eu acasă. Mi-am dat »examenul« și am venit iarăși între voi. Despre cum am eșit cu acest »examen« — singur bunul Dumnezeu știe. Poate va trebui să repetez anul căci grele sunt »lecțiile« acestei școli. Fie voia Lui și toată slava, Lui!

Multe, multe aș avea să vă spun, iubișii mei, din școală cea tainică a suferințelor. Însă puterile mele trupești nu mă ajută să vi le spun acum pe toate. Voi da, mai târziu, la foaia »Oastea Domnului«, unele din »lecțiile« pe cari le-am învățat în școală dela Geoagiu.

Acum vă voi spune o în-

tâmplare cu mult înțeles pentru școala suferințelor.

Când am plecat dela Geoagiu să viu acasă, trecând printr-un sat de lângă Murăș, am văzut o mamă ce și bătea copilul. Un pruncuș de 10—12 ani, stătea sub nuiua mamei sale. Cerea copilașul ceva, iar — ca răspuns — mama îl ardea cu nuiua strigându-i: Murăș îți trebuie?... Na!... Na!...

Ce mamă tirană! — mi-am zis în mine când am văzut acest lucru. Uite cum plâng și susțină copilașul ei, cerând ceva, și — drept răspuns — mama îl izbește cu nuiua.

Însă pe urmă, am înțeles totul: copilul cerea să se scalde în Murăș; sau mai bine zis, copilul cerea să se înece în Murăș, iar mama îl feria cu nuiua de primejdia morții. Din ce copilașul cerea mai stăruitor să fie lăsat la Murăș, mama îl izbea mai tare.

La prima vedere, se părea o cruzime, o nedreptate nuiua mamei, dar în această nuiua era dragostea mamei de pușorul ei; era grija ei de-a feri de primejdia morții.

Această întâmplare a rămas adânc săpată în inima mea. Iată — mi-am zis eu — toată viața mea în oglinda acestei întâmplări.

Când eram preot la țară, apucase să eu a face avere și să rugam lui Dumnezeu, în gândul meu, zicând: dă-mi Doamne avere să fiu și eu un om bogat, cu trecere mare înaintea oamenilor din sat.

Si răspunsul lui Dumnezeu a venit — ca nuiua mamei. Avere îți trebuie? Na!... Na!... În decurs de un an mi s'a spart casa și gospodăria și am plecat »prin lume și țară«, sărac și plin de datorii.

Mai târziu mă rugam zicând: dă-mi, Doamne, mai multă sănătate. Si răspunsul lui Dumnezeu a venit: sănătate îți trebuie? Na!... Na!...

Ca răspuns, Dumnezeu m'a trimis la spital. De 3 ori am stat prin spitale, de 2 ori am stat sub cuștitul operației, și acum pe urmă, iată am stat un an la Geoagiu.

Intr-o vreme nu înțelegeam ce vrea Dumnezeu cu mine. Dar azi înțeleg totul. Bunul Dumnezeu a făcut și cu mine, ceea ce facea mama cu copilașul ei de lângă Murăș: m'a apărat cu nuiua de primejdia morții cei sufletești.

Ceream și eu avere, dar eu, nesocotitul, nu-mi dădeam seama că avea ar fi fost pentru mine un fel de »Murăș« în care de sigur mă înecam. Dacă mi-ar fi ascultat Dumnezeu rugarea, ați aș fi și eu un biet grăunte înecat în grile averii dela Vidra.

Ceream sănătate mai multă, dar cine m'ar putea asigura că dacă aș fi avut o sănătate mai multă, n'ăș fi alergat cu ea în brațele desmierdărilor lumești? mai ales după ce mi s'a spart cuibul familiar.

O, Doamne, eu sărut nuiua cu care m'ai lovit. Sărut nuiua cu care mă și lângă Tine. Mai bine slab și bolnav

în brațele Tale decât sănătos și tare în brațele lumii.

Suferințele și încercările au cea mai mare însemnatate în lucrul măntuirii sufletești. De spre sf. Francisc de Asisi se spune că de câte ori treceau câteva zile fără să sufere ceva, plângerea și se tângua spunând că Dumnezeu a uitat de el.

Despre un sfânt se spune că pe patul morții se rugă zicând: O, Doamne, mai lungește-mi încă viața să n'ajung în raiu.

Cum te rogi tu aşa? — îl întrebă cei din jur. Mă rog aşa — răspunse muribundul — pentru că în raiu nu se mai poate suferi și eu aş vrea să sufăr cât mai mult pentru Domnul și pentru măntuirea sufletului meu.

Iubiți mei frați!

Când am plecat acum este anul dintre voi, v'am lăsat cu-vintele Măntuitorului: iubiți-vă unii pe alții! Mă reîntorc la voi iarăși cu porunca cea mare a dragostei creștine. Mă reîntorc iarăși cu solia cea sfântă a dragostei pentru că din acest izvor iese toată puterea noastră.

Cine iubește pe Dumnezeu din tot sufletul său, acela aflat calea măntuirii. Vreau acum să stăruim asupra unui punct din învățătura cea mare a dragostei.

Cine iubește pe Dumnezeu din tot sufletul său; cine l'aflat pe Dumnezeu și cine îl iubește pe Dumnezeu prin Ierffa Crucii Fiului Său — acela urăște din tot sufletul său păcatul; urăște toate păcatele.

Aici vreau să mă opresc puțin.

Oastea Domnului a cuprins toată țara. Vântul cel ceresc al Duhului sfânt a dus-o prin toată țara. Multe primejdii pândesc această misericordie și îi pun pedezi. E și firesc acest lucru pentru că dușmanul ei cel mare este dia-

Raportul No. 57, Oastea Domnului București.

Petrecerea duhovnicească de la Sărulești (Ilfov)

Duminică 14 Iunie 11 frați au mers la Sărulești, unde locuiește sora noastră, Doamna Maria Brăiloiu, din »Oastea Domnului«.

Cea dintâi adunare am făcut-o la școală de orfane. Ca și alte dăți, micuțele ne-au cântat cântări duhovnicești. Una dintre ele s'a rugat »pentru toți cei ce binevestesc Cuvântul lui Dumnezeu«. Fratele Tănărescu, din Oaste, a ceteit bucată »Vrabia care nu s'a mai întors la cuib« din broșura »Intru miros de bună mireazmă«.

A doua adunare a avut loc în parcul dnei Brăiloiu, luană parte la ea, pe lângă copilele orfane de la școală, toți cei care ajută pe sora noastră la gospodărie și la lucrul moșiei. Aici s'a desfășurat în timp de un ceas următorul program duhovnicesc: Psalmul 1 citit de fr. Grigore Forsea și ascultat în picioare. Predica fratelui Oprisan în legătură cu che-

volul, iar diavolul, să știi, că este un vrășmaș foarte străitor.

Oastea Domnului a pornit cu lozinca (parola): să trăim evanghelia așa cum au trăit-o creștinii cei dântăi; să ne întoarcem la frățietatea și traiul primilor creștinii. Războiu tuturor păcatelor! Căci, în curgerea vremilor, creștinătatea parcă n'a făcut altceva decât a stat de vorbă cu păcatele; s'a împăcat cu ele și ne-am trezit cu un fel de evanghelie esită de împăcarea cu păcatele.

Creștinismul cel mare, așa cum e trăit azi, este cu adevărat, o evanghelie nouă, o evanghelie a oamenilor; o evanghelie care încearcă să strecore păcatele; căcă unele se pot strecura și numai unele trebuesc opriate (și de multe ori și aici: se strecoară fânțarul și trece cămila).

Oastea Domnului a pornit războiu tocmai acestui creștinism mincinos. Noi am făcut legământ să trăim evanghelia așa cum au trăit-o creștinii cei dântăi; să-i spunem păcatului pe nume și să strigăm după el oriunde l'am întâlnit.

Cea mai mare primejdie pentru Oastea Domnului vine tocmai din partea acea de unde Ispititorul șoptește: lăsați-o mai domol!... că doar nu sunteți voi călugări... tot ce-i în lume este dela Dumnezeu, să gustăm cu măsură din toate... așa-i făcută viața că ici colea trebuie să mai și minți câte una, să mai și drăcui câte odată... să mai tragi și câte un chef la sărbători etc...

Din partea aceasta, iubiții mei frați, trebuie să ne apărăm Oastea cu toate puterile. Eu mă reîntorc la voi, strigând din tot sufletul meu cuvintele apostolului Pavel: »noi suntem niște nebuni pentru Hristos« și nu vrem să cedăm nimic din ceeace spune evanghelia.

(Va urma).

marea »Veniti după mine« pe care a făcut-o Invățătorul, celor dintâi ucenici. Această chemare răsună și azi pentru toți credincioșii care trebuie să facă apostolie pentru Domnul, mărturisindu-L cu viața lor.

După diferite cântări duhovnicești (Deșteaptă-te creștine, O, Iisuse, Domnul meu; Cer și mare și pământ; Cu noi este Dumnezeu) au citit bucăți duhovnicești din »Urmând pe Domnul« și din carte cu »Oastea Domnului« frații Tănărescu și Traian Vasilescu. Apoi fr. Oprisan s'a rugat pentru ca Domnul marilor îndurări să prindă în plasa Lui veșnică sufletele ce au luat parte la această adunare.

A treia adunare, cu un program de un ceas și jumătate, a avut loc în satul Pârlita-Sărulești, la școală, unde a luat parte mult popor. Fr. Tănărescu a citit psalmul 15. Fratele Oprisan a dovedit, mă-

necând de la textul din Ioan 12, 24, că omul păcatului rămâne *singur față de Dumnezeu Tatăl*, de Dumnezeu Fiul, de Sfântul Duh, de semenii săi și chiar de ceialalți păcătoși. Intocmai ca bobul de grâu care, neprezind, rămâne singur fără roade. S'a cântat »Ve- niți, veniți! « Mai lângă Domnul meu», »Psalmul 137«. S'a citit din »Oastea Domnului« bucată »Anul nou în iad« și din carte lui Sundar Singh »Ouale și puișorii«. Fratele Oprisan a încheiat cu rugăciune: pentru Păstorii Bisericii noastre și pentru toți lucrătorii acestei Bisericii; pentru pământ bun pe care să cadă sămânța spre a rodii viață nouă.

După adunare unii ascuțitori ne-au pus întrebări despre calendar. Se cunoștea că pe acolo au fost unii răsvătitori ai rânduelli sfântului Sinod. Noi, în numele Bisericii am arătat greșala celor cari nu se supun Bisericii și am încredințat pe cei neliniștiți că nu calen larul e totul ci »a fi o făptură nouă în Hristos« aceasta este cerința de căpetenie. Cine păcătuiește și rămâne în păcat nu poate fi ertat pentru că ține calendarul vechi, cum pretindea un sătean.

Supunem forurilor înalte, respectoasa noastră observație,

de a veghea temeinic asupra celor ce duc pe credincioșii în rătăcire speculând această cheștiune a calendarului.

O întrebare ca aceasta, bunăoară, pe care ni-a pus-o un sătean: »Dv. sunteți din Biserica ortodoxă a Ierusalimului?« are cântec. Adică biserică românească, de ahi, s'a despărțit de matca ei (calendarul! calendarul!) Sărmanii oameni! Ei cred că tot răul vine din schimbarea calendarului, nu din »deșertul lor fel de viețuire!«.

Bucuria noastră a fost deosebită căci s'a desprins din adunarea aceasta un suflet cald pentru Domnul, arând de dorința de a-l slui: e învățătoarea Elena Mănescu. Această soră va veni la adunările »Oastei«.

Ziua toată am petrecut-o ca într'un colț de raiu. Numai în rugăciune, cântări duhovnicești și de laudă lui Dumnezeu. Un frate a observat că la d-na Brăiloiu și animalele trăiesc într'o atmosferă sfântă, nu numai oamenii. Ostașii au cântat și în tren ducând cu ei voie bună și chemare de viață nouă.

Fratele ostaș, plutonierul Pârvan, a învățat pe orfane un minunat cântec de la »Oaste«.

Secretariatul Oastei.

RAPOARTE despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Din Gura-Nișcov (j. Buzău).

Mare bucurie am avut noi ostașii de aci în ziua de Rusalii! Duminecă dimineață am mers cu toții la biserică dând răspuns la sf. Liturgie. După slujbă Părintele Teodor Dragomirescu a ținut o predică înălțătoare lăudând și lămurind rostul »Oastei Domnului« apoi cu vorbe potrivite a prins pe peputul noilor frați — dar bine pregătiți — Cruciile ce

sunt aducătoare aminte de făgăduință făcută către Domnul. După ce au sărutat Crucea și Sf. Ev., am cântat un cântec: Mărit Stăpân al lumii; apoi am mers cu toții la fratele Neagu Brezeanu, unde am luat masa de dragoste. Apoi am procedat la constituirea Societății, compusă din 17 membri, încheind și un proces verbal, cu opt puncte de organizație.

In urmă am ținut ședință cu școală biblică și cântări foarte frumoase. Cu Dumnezeu înainte. Secretariatul Oastei.

Sfințire de steag.

In ziua de 21 Iunie a. c. cu ajutorul lui Dumnezeu ne-am sfîntit steagul și noi ostașii din comuna Cuvin.

Au luat parte și ostașii din comuna Sâmbăteni, Ciceu, Covășin, Micălaca, Pauliș, Radna și Lipova în număr de aproape 150 de ostași. Adu-

narea s'a făcut la școală, fiind condusă de părintele Putici.

La ora 3 am plecat la Biserică pentru a sfînti steagul, ostași și ostașe urmați și de alții credincioși, când Troparul »Bine ești cuvântat Doamne«.

La vecernie a cântat corul ostașilor din comuna Sâmbăteni.

După sfîntirea steagului părintele Felnecan a arătat rostul Oastei Domnului, iar părintele Grecu a vorbit despre cum trebuie să se poarte ostașii.

După sfîntirea steagului ne-am întors iar la școală când și lăudând pe Dumnezeu. La școală s'a cântat și s'a spus versuri frumoase.

A vorbit frumos și fratele ostaș Barna Ioță. La ora 6 ne-am despărțit unii de alții cu salutări duhovnicești.

Ostașii din comuna Cuvin mulțumim tuturor fraților ostași pentru iubirea și dragostea ce ne-au arătat-o ascultând chemarea noastră.

Un ostaș.

Rugăm a că reînnoi abonamentul.

In Oaste au mai intrat:

Din Toplița - română (județul Mureș): Vodă Grigorie și soția Dochița, Vodă Gheorghe și soția Maria, Croitor Miron și soția Floarea, Vodă Grigore lui Nichita și soția Iliana și fiul lor Constantin, Antal Maria lui Filip și Mariș Iliana.

Din Buceș (jud. Hunedoara): Cristea Gheorghe și soția Sânniziana.

Din Bertea (jud. Prahova): I. St. Banu, Gh. P. Lungu, V. St. Dan, I. Gh. Dumitache, M. St. I. Simian.

Din Dorna-Candreni (Bucovina): Vasile și Aglaia Colian.